

«La bellesa i l'art són camins cap a Déu sempre que es posin al servei de l'home»

Enrique Sañoso és de Campo de Criptana, Ciudad Real, però té una vinculació especial amb Barcelona donat que hi va realitzar els seus estudis universitaris. Des del passat mes de maig, és mossèn Enrique, un dels vint fidels de l'Opus Dei ordenats a Roma. En aquesta entrevista ens explica com ha estat el camí fins al sacerdoci.

05/06/2025

Amb trenta-tres anys, una edat simbòlica, Enrique Sañoso, un jove nascut en un poble de la Manxa, Campo de Criptana, conegut pels seus molins de vent i la seva relació amb la novel·la de Cervantes, va rebre el sagrament de l'ordre sacerdotal a Roma el passat mes de maig.

Amb pocs anys es va traslladar amb la seva família a Madrid on va cursar tota l'etapa de l'escola obligatòria al col·legi La Salle San Rafael al barri de Chamberí. Estudis que des de petit va compaginar amb els de música al Conservatori, primer a Majadahonda i després l'últim període al CMMB de Barcelona, conegut com el Bruc, per estar en aquest carrer.

A la ciutat comtal va arribar-hi per realitzar els seus estudis universitaris a la facultat de telecomunicacions de la UPC (ETSETB). En acabar el treball fi de grau, va traslladar-se a Roma, on ha viscut els últims deu anys, compaginant els estudis de teologia a la Universitat Pontifícia de la Santa Creu amb la feina a la seu central de la prelatura de l'Opus Dei i l'exercici d'altres activitats lligades a la formació de famílies i gent jove.

Recentment ordenat, com resumiria el camí fins a aquest sí al sacerdoci? Cal ser especial per ser prevere al segle XXI?

Reconec que ha estat un camí no exempt d'aventures, encara que molt bonic i enriquidor. Penso que com qualsevol cristià la vocació a la qual ens ha cridat Déu pren forma des del baptisme, i per ella ens devem a tantes persones que Ell ens posa

davant i que són suport en els moments importants de la nostra vida.

En el meu cas concret, crec que un moment fonamental ha estat la meva crida a l'Obra sent molt jove, una gràcia que encara genera en mi força agraïment, i he de dir que a mesura que he anat creixent he aprofundit cada vegada més sobre el que va implicar respondre-hi en aquell moment tan incipient de la meva vida. En aquest sentit, per a mi el sacerdoci —encara que certament decisiu— és un element més dins d'aquest camí, del qual penso que em queda tant per recórrer.

Amb relació a la segona part de la pregunta, com deia, encara que considero la meva vocació una gràcia singular, no sé si això implica ser “especial”, en el sentit que em veig molt del meu temps: vaig pel carrer amb una motxilla, estic pendent del

whatsapp més del que hauria de fer-ho, pateixo quan el meu equip de futbol arriba a la final de la Champions...

És veritat que en aquest quart de segle hem pogut assistir a tants canvis, a una acceleració sense precedents de la innovació, dels ritmes de vida... però al mateix temps cadascú som fills del nostre temps i crec fermament que Déu ens ha posat en aquest moment singular de la història i ens ha donat les capacitats i el bagatge per afrontar-ho, encara que no sempre hàgim respost com es podria esperar. Parafrasejant a Pau de Tars, Déu no ens demana res que no puguem donar (*1Cor 10, 13*).

Ens pot dir alguna cosa del paper de la família, escola amics en la seva vocació?

El meu pare és advocat i la meva mare mestra d'escola primària:

provinents d'un entorn més aviat rural, es van obrir camí a través de mil problemes per poder tirar endavant una família. Sempre vam anar justos de recursos i cada tres o quatre anys canviàvem de casa. Recordo una ocasió en què estava tan cansat dels trasllats i del canvi d'ambient i coneguts que vaig arribar a queixar-me obertament més o menys amb aquests termes: “mamà, odio les mudances! Després vaig anar a estudiar la carrera a Barcelona i em vaig treure l'espina: des de llavors no he fet més que canviar de casa”.

Més enllà d'aquest episodi simpàtic, des de petit sempre he admirat la dedicació dels meus pares a la feina i, amb el temps, he comprès com aquesta era una veritable vocació professional que anava més enllà del fet d'aconseguir el necessari per viure i que ha tingut una important dimensió de servei a altres.

És obvi que aquestes i altres circumstàncies van forjar el meu caràcter i que s'ha reflectit també en el meu contacte amb altres persones. De l'escola i els amics, allà per on he anat passant he anat fent amistats, que conservo com un tresor. Potser guardo un especial afecte a les amistats que vaig fer al col·legi de la Salle, amb els quals vaig compartir 14 anys sense interrupció. Penso que en aquest entorn, i després també més endavant, Déu m'anava engrandint el cor en percebre les seves necessitats i problemes derivats de diferents estils de vida: situacions familiars complicades, absència d'afecte i de figures de referència, etc.

En fi, crec que en les decisions importants no ens solem moure sols per una motivació altruista, sinó per una necessitat que detectem i per la qual val la pena donar la vida. Durant aquests anys ho he vist en la

meva família, amics, etc. En el fons hi ha una gran set de Déu, encara que a vegades de manera inconscient.

L'art, la bellesa, és un camí cap a Déu? Combinació curiosa amb l'enginyeria i ser contrabaixista en el seu cas.

Confesso que podria estar parlant hores d'això... potser perquè no em considero prou capaç de donar una resposta al respecte. A parer meu, passaria per una definició d'“art” i una altra de “bellesa” (em ve al cap l'inici de la cançó de Manel, *Jo competeixo*). Però si em salto aquest pas obligat, diria que la bellesa i l'art són camins cap a Déu sempre que es posin al servei de l'home (o de la dona, s'entén), d'un ésser humà en el seu sentit més genuí i ple, de la seva veritat més íntima. El que vull dir és que en el fons de la qüestió em sembla que subjau recordar el que l'ésser humà és, va ser i serà, anant

més enllà d'absolutitzar un paràmetre aïllat, d'idolatrar el que resulta banalment bonic, harmoniós o plaent. Es tracta de recuperar la seva dimensió transcendent, d'unitat.

I, en aquest moment, involucrar-se personalment en el que un crea, escolta, participa pot ser ocasió d'una obertura cap a Déu, perquè recompon el que realment és l'home i no el traeix. Quan ens fem preguntes sobre el genuí humà, llavors l'art i la bellesa deixen pas al misteri de Déu, una realitat que comprèn no només l'idíl·lic o idealitzat, sinó també el lleig, la mort, el dolor, el rebuig, ja que en el fons només Déu és capaç de donar sentit a totes aquestes facetes de la vida.

Sobre la part multifacètica professional, no em faig moltes preguntes: és el que Déu m'ha anat posant davant, i que he sabut, a vegades amb més o menys dificultat

per la meva part, anar acceptant i aprofitant.

Tenim nou Papa, Lleó XIV. Entre les seves primeres paraules un desig: *La pau sigui amb vosaltres! I una crida: “No tingueu por! Accepteu la invitació de l'Església i de Crist Senyor!”.*

Malgrat diverses circumstàncies, vaig poder estar a Sant Pere aquell dia, i em va encantar aquella referència insistent a la pau, que el Papa va esmentar set vegades en el seu primer discurs des del balcó.

Efectivament, em sembla que és programàtic i ens marca el camí, sobretot si es té en compte el context en què el Sant Pare ha volgut esmentar la pau, que no és només un ideal o eslògan polític, sinó que necessita encarnar-se en la vida de cada persona, a través i des de la mateixa relació amb Crist. Com deia sant Josepmaria: “que brolli en el

nostre pit un desig ardent d'estar amb Ell, al peu de la Creu; que creixi el nostre clamor al Pare, Déu misericordiós, per tal que retorni la pau al món, la pau a l'Església, la pau a les consciències" (*Estimar l'Església*, n. 33).

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

Crec que, quan veiem la crida divina com una limitació a la nostra llibertat, en el fons és perquè tenim por de perdre quelcom que considerem valuós: ja siguin objectes, relacions, somnis... i això és més que raonable.

No obstant això, puc dir que els moments més feliços de la meua vida no han estat quan he intentat evitar perdre allò que considerava el meu dret, sinó quan he seguit el que creia que Déu em demanava, tant en el

petit com en el gran, encara que això a vegades suposés renúncies.

En realitat, si un considera tot el que li succeeix com un do, també el que genera contradiccions i sofriment, llavors la llibertat és vista justament d'una manera més diàfana, més lliure. I llavors es tenen motius per fer coses grans pels qui estimem.

Com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Tot i que Déu no ens deixa mai sols, seguim sent persones de carn i ossos, amb les nostres debilitats i, en alguns casos, amb un gran pes a l'esquena. Per això, el que necessitem és comprensió, que ens tinguin en les seves oracions i afecte.

Ja té data i lloc per la Missa Nova? Sap quin serà el seu primer *destí*?

Per ara només tinc programada una missa al meu lloc d'origen, al

santuari de la Verge de Criptana, el 28 de juny, encara que espero poder celebrar-ne una altra després de l'estiu tant a Madrid com a Barcelona, per a amics i familiars.

Després de l'ordenació, torno a Catalunya, tinc moltes ganes de tornar!

Durant la meva vida, el Senyor m'ha concedit la sort de viure en multitud d'ambients i sensibilitats diferents. Potser per això veig la necessitat que els sacerdots d'avui sapiguem encarnar el cor i els sentiments de Crist en cada racó de la realitat contemporània. És tot un desafiament pel qual demano les vostres oracions.

enrique-sanoso-sacerdot-opus-dei/
(24/02/2026)